

La inauguració va tenir lloc l'**11 de maig de 1873**, festa de la Mare de Déu dels Desemparats. Molts valencians van visitar la Casa-Asil deixant paraules d'elogis i almoines molt generoses. El dia abans, el cardenal arquebisbe Mariano Barrio havia aprovat les Constitucions. La Fundació va comptar també amb el suport de don José María Jaldero i, molt especialment, del pare Francisco García, secretari de l'arquebisbe, com a conseller i formador espiritual de les Germanetes, i considerat Cofundador.

Don Saturnino va tornar a Osca convençut que l'obra seria «com una espurna elèctrica que, amb la benedicció de Déu, es propagarà aviat per tot Espanya en benefici de la humanitat». La Mare Teresa descansava en la més complerta obediència: per a mi tot m'és pàtria; [...] obeir és el meu goig [...] com una nena es posa a les mans de la seva mare».

Els patrons de la Congregació

L'Institut reconeix com a **patrona** la Verge dels Desemparats. La Mare de Déu és model de disponibilitat total en mans de Déu. L'escut de la Congregació està presidit per l'anagrama de Maria (la M i la A).

Sant Josep i santa Marta són els seus dos sants protectors. Els seus símbols es representen a la part inferior de l'escut. A l'esquerra, la vara de lliris, símbol de sant Josep i signe de que la vida de la Germaneta ha de transcórrer en el silenci, la laboriositat, l'anonimat i la contemplació de Jesús. Al seu costat hi ha una barca, símbol de santa Marta i signe de portar la Bona Nova, de vida de fe, d'atenció acurada a la persona de Jesús representat en cada ancià.

Al seu voltant, un text en llatí expressa el lema de la Congregació: «Els nostres béns, les nostres forces i tota la nostra vida, al servei de la gent gran. Sota la protecció de la Stma. Mare de Déu i dels sants Josep i Marta».

PENSAMENTS DE SANTA TERESA DE JESÚS JORNET

- ✓ Posem-ho tot a les mans de Déu i que Ell disposi segons la seva santa voluntat.
- ✓ Compliu la santa voluntat de Déu, que tot ho disposa per al nostre bé.
- ✓ En obrar amb la recta finalitat d'agradar a Déu és el que queda de sòlid per al cel.

2 ELS POBRES, SIGNE DE LA VOCACIÓ RELIGIOSA DE TERESA JORNET

Barbastre, cruïlla en la vida de Teresa

Als deu anys d'iniciar el seu camí en la vida religiosa, Teresa es trobava de nou a Aitona després d'un viatge aparentment "enlloc". A aquesta dura prova s'unia el buit que patia després de la mort del pare Francesc Palau i Quer, el seu oncle i guia espiritual. Mentre esperava una llum que li manifestés el disseny de Déu en la seva vida, el seu cor batejava insistent: «Què he de fer, Senyor?»

El juny de 1872 va acompanyar a la seva mare, convalescent, a les aigües termals d'Estadilla (Osca). De tornada per Barbastre, el sacerdot don Pedro Llacera va reconèixer a les parentes del pare Francesc, molt recordat pel seu apostolat a la zona. Don Pedro va parlar a Teresa del projecte del seu gran amic don Saturnino López en favor dels ancians desvalguts, per al qual necessitava dones disposades a consagrar-se a Déu. Veient la seva disposició, va convidar-la a conèixer al fundador a Osca, on exercia com a mestre de capella de la Catedral.

A través d'aquesta trobada providencial, Teresa va descobrir la crida de Déu i es va oferir sense reserves. Calia superar el requisit econòmic imposat a les aspirants: «Els meus pares ja em van donar el dot; a més em van donar la carrera de mestra i oposicions [...]. Ara ja no m'atreveixo a demanar-los-hi diners». Així ho expressava per carta a don Pedro, i afegia: «La Providència és la meua estimada Mare i puc dir-li a vostè que mai m'ha faltat, i espero, si sóc fidel, que no em faltirà mai». A més, hauria d'esperar a que acabi la fira d'Aitona per a «complaure a qui després de Déu, li dec tota la meua estimació».

El despreniment, pobresa i fe en la Providència de Teresa van animar a admetre-la sense condicions. Els pobres havien estat el signe de la seva vida i ella deixaria per sempre la seva casa natal per a dedicar-se a la seva causa.

Don Saturnino López Novoa, el Fundador

Don Saturnino López Novoa (Sigüenza, 1830 - Osca, 1905) era un sacerdot exemplar mogut per un profund amor als pobres. Entre les seves nombroses obres socials i apostòliques, havia obert a Osca un asil per a les Germanetes dels Pobres, congregació d'origen francès fundada per santa Joana Jugan (1839). Tot i que valorava molt la seva tasca, va pensar en donar vida a un Institut similar però autòcton, i en Barbastre,

ciutat molt vinculada al seu sacerdoti, com a seu fundacional. El pare Diego Gavín, superior dels Claretians; el pare Francisco Puig, jesuïta director espiritual del Seminari, i don Pedro Llacera, es van oferir per ajudar-lo.

Don Saturnino havia acabat la redacció de les Constitucions el 18 d'agost de 1872, i des del 14 d'octubre ja comptaven amb l'aprovació diocesana. En elles concebia l'Institut per a «l'exercici constant de la virtut de la caritat cristiana en l'auxili, cura i assistència espiritual i corporal dels pobres ancians desvalguts [...] a la major glòria de Déu, santificació de les persones [...], i contribuir al millor bé de la societat».

Paral·lelament, l'Associació de Catòlics de València volia promoure a la capital del Túria la fundació d'un asil per als ancians abandonats. Frustrada aquesta temptativa amb les Germanetes dels Pobres, José María Jaldero, secretari de la jove associació, va decidir informar-se del projecte de don Saturnino al tornar del balneari de Panticosa (Osca). Després de la seva trobada providencial, tots dos van decidir treballar junts: don Saturnino establiria la Casa Mare de la Fundació a València, i l'Associació ajudaria econòmicament.

Casa Pueyo, bressol de la Fundació. La Mare Teresa Jornet, Superiora

Abans calia procedir a la fundació del nou Institut. Escollida Barbastro com a seu, es va llogar l'espaiosa casa pairal de la família Pueyo, situada davant del Palau episcopal. Una vegada acondicionada amb els mobles i estris indispensables, els dies 3 i 4 d'octubre van anar arribant les set primeres aspirants a la Casa Pueyo.

Teresa ho va fer el dia 11, vigília de la Mare de Déu del Pilar, acompanyada de la seva germana Maria i la seva amiga Teresa Calzada.

El **4 d'octubre de 1872**, festa de sant Francesc d'Assís, es va iniciar la vida de la comunitat de Germanetes amb la celebració d'una Eucaristia oficiada per don Saturnino a la Catedral. La va oferir a la Mare de Déu demanant-li la fecunditat espiritual de l'obra i la fidelitat de les aspirants. Els dies següents, van iniciar la seva formació amb uns exercicis espirituals dirigits pel pare Puig sj, que va preparar un breu reglament de vida a l'espera de les Constitucions.

El pare Puig digué a don Saturnino: «Crec que vostè pot confiar i esperar molt de Teresa perquè té grans anhels, és molt prudent i, principalment, té un gran cor». Pocs dies després, don Saturnino la va nomenar provisionalment Superiora i li va lliurar les Constitucions: «Aquest llibret, Pare, m'ha de salvar o m'ha de condemnar», li va dir la Mare Teresa.

El Fundador confiava plenament en ella: «les qualitats de discreció, sensatesa i prudència que li reconec, em fan tenir l'esperança fundada que sabrà complir plenament tan important com delicada missió. [...] ha de procurar agermanar els deures de Superiora amb els de Mare; els oficis de Mestra sense deixar de ser deixeble...». «Malgrat la meua insuficiència, jo no deixaré de fer el possible per complir amb l'obligació que la santa obediència m'ha posat», li va dir Teresa.

Cerimònia de la Vestició i naixement oficial de la Fundació

Després d'uns mesos de vida de la comunitat i tres dies de Retir espiritual, el **27 de gener de 1873** es va celebrar la cerimònia de la Vestició. Les Germanetes van rebre el Sant Hàbit a la capella del Seminari Conciliar de Barbastro. L'acte va estar presidit pel Vicari capitular, don Francisco Rufas. Don Saturnino va estar absent a fi d'evitar -tot i així, sense aconseguir-ho- que el protagonisme recaigués en la seva persona. La Mare Teresa va agrair al celebrant que «posés al nostre digníssim Pare Fundador al lloc que li correspon».

Després de la seva benedicció, es va fer el lliurament del **Sant Hàbit** a cadascuna de les novícies: vel i toca blancs sobre l'hàbit negre i la llarga esclavina. Anhelaven lliurar-se a la missió. La Mare Teresa, nomenada Superiora General pel Vicari capitular, va escriure a don Saturnino: «Pare, estem esperant

l'avis amb gran ànsia per poder anar a treballar entre els pobres.»

La Vestició marca el naixement oficial de les Germanetes dels Pobres Desemparats, nom que canviarien posteriorment pel de **Germanetes dels Ancians Desemparats**.

València, Casa-Mare de la Fundació

La Casa Mare de la Congregació estava situada, providencialment, a la plaça de l'Almoina, al costat de la Catedral, del Palau Arquebisbal i de la basílica de la Mare de Déu dels Desemparats. Les Germanetes van arribar el 8 de maig acompanyades del Fundador. Van fer la seva primera visita a la patrona de València per a encomanar-li la Fundació. Des de la seva fornícula, la *Geperudeta* semblava inclinar-se encara més com si volgués expressar que la seva protecció no els hi faltaria mai. Profundament emocionada, la Mare Teresa li va demanar amb tota la seva ànima que l'acollís sota el seu mantell, a ella i a l'Obra.